

KRAJOWY KONKURS PRACY WYŻŁÓW Z PRAWEM PRYZNANIA CACT

§1

1. Krajowy konkurs pracy wyżłów przeprowadza się w dwóch klasach: wielostronnej i wszechstronnej. Klasa wielostronna obejmuje konkurencje w polu i na wodzie. Klasa wszechstronna obejmuje konkurencje w polu, na wodzie i w lesie.
2. Podczas konkursu organizowanego jednocześnie w dwóch klasach pies może być zgłoszony tylko do jednej z wymienionych klas.
3. W konkursie musi uczestniczyć minimum 6 psów.
4. Do konkursu dopuszczane są psy w wieku powyżej 9 miesięcy.

§2

Psy ocenia się pojedynczo w kolejności wylosowanych numerów. Przewodnicy psów zgłoszonych do klasy wszechstronnej podczas losowania numerów deklarują sposób pracy psa po farbie od drugiego łoża:

- do końca na otoku,
- jako oszczekiawacz,
- jako oznajmiacz.

§3

Pracę psów ocenia się według podanych w tabeli konkurencji z ustalonymi, niezmiennymi współczynnikami. Psom przyznaje się dyplomy I, II, III stopnia w zależności od sumy punktów, limitów poszczególnych konkurencji oraz limitów poszczególnych stopni dyplomów. Za każdą konkurencję sędzia może przyznać od 0 do 4 punktów. O ile zapisy szczegółowe poszczególnych konkurencji nie stanowią inaczej kryteria ogólne oceny są następujące:

- "0" - otrzymuje pies (suka) w przypadku, jeżeli danej konkurencji w ogóle nie wykona,
- "1" - (źle) - jeżeli popełni zasadnicze błędy,
- "2" - (dostatecznie) - jeżeli popełni błędy o mniejszym praktycznym znaczeniu,
- "3" - (dobrze) - jeżeli popełni błędy nie mające praktycznego znaczenia,
- "4" - (bardzo dobrze) - jeżeli wykona zadanie przewidziane w danej konkurencji bezbłędnie.

§4

Kolejność lokat ustala się biorąc pod uwagę:

1. Stopień uzyskanego dyplomu.
2. Liczbę uzyskanych punktów.

W przypadku jeżeli ten sam stopień dyplomu, z taką samą ilością punktów uzyskałby więcej niż jeden pies o lokacie decyduje wiek psów (młodszy przed starszym), a jeżeli psy są w identycznym wieku należy przyznać im te same, przysługujące im równorzędne lokaty. Kolejny pies zajmuje lokatę obniżoną odpowiednio o dwa lub więcej miejsc w zależności od ilości psów na lokacie równorzędnej.

Psu uzyskującemu pierwszą lokatę z dyplomem I stopnia komisja może przyznać wniosek na krajowego Championa Pracy CACT. Psu, który uzyskał drugą lokatę z dyplomem I stopnia komisja może przyznać wniosek rezerwowy res-CACT. Przyznanie CACT nie oznacza, że drugi pies automatycznie otrzymuje res-CACT. Wnioski przyznawane są tylko doskonale pracującym psom, ich przyznanie nie jest obligatoryjne.

W przypadku jeżeli dwa psy (lub więcej) uzyskają dyplom I stopnia z jednakową ilością punktów uprawniającą do zajęcia pierwszego miejsca, ostatecznie o lokacie decyduje wiek psów (młodszy przed starszym). W przypadku jeżeli psy te są w identycznym wieku wszystkie zajmują pierwszą lokatę ex aequo, a także każdemu z tych psów z osobna można przyznać wniosek CACT. Jednakże w takim przypadku nie przyznaje się już wniosków rezerwowych.

OBJAŚNIENIA I WSKAZÓWKI DO OCENY

KONKURENCJE "DUŻEGO POLA"

Każdemu psu należy zapewnić możliwość kilkukrotnego kontaktu z ptactwem tak, aby sędziowie mogli wyrobić sobie właściwą opinię na temat jego umiejętności, zwłaszcza wykorzystania wiatru i wystawiania.

Po podjęciu przez psa pracy na dużym polu daje się mu jedną minutę na rozgrzewkę. Popełnione w tym czasie błędy nie mają znaczenia dla oceny pracy psa. Ewentualne prawidłowe wystawienie ptactwa łownego w tym czasie należy psu zaliczyć.

1. Wiatr

Wiatr wyżła ocenia się uwzględniając jego siłę, pewność i rodzaj (górny, dolny). Miernikiem siły wiatru jest odległość z jakiej pies zdolny jest zwietrzyć zwierzynę. Pewność wiatru - to zdolność odróżnienia bezpośredniego odwiatru zwierzyny od odwiatru pozostawionego przez nią na tropach i śladach, w paprzyskach, kotlinach, a także odwiatru innych zwierząt (również niełownych).

Znamionami pewności wiatru są: szybkie ściąganie w kierunku zwietrzanej zwierzyny, zakończone zdecydowaną stójką albo wystawianie bez ściągania od razu po zwietrzeniu zwierzyny (pointery). Szybkie zdecydowane doprowadzenie do niej (po otrzymaniu odpowiedniego rozkazu), zaznaczanie świeżych tropów czy śladów tylko przez bardzo krótkie ściąganie lub zatrzymanie się na bardzo krótką chwilę. Brak pustych stójek.

Od wyżła wymaga się by podczas okładania pola posługiwał się górnym wiatrem. Dolnym wiatrem powinien pracować na tropach postrzałka.

Przy wystawianiu punktów za wiatr należy oddzielnie oceniać każdą z jego cech składowych tj. siłę, pewność i rodzaj wiatru, a jeżeli jakość tych cech nie jest na jednakowym poziomie, to ogólna ilość punktów w tej konkurencji nie powinna być wyższa od punktu za najniżej ocenianą cechę.

„4” punkty może otrzymać tylko taki pies, który podczas pracy w polu:

- szukając zwierzyny posługuje się górnym wiatrem,
- nie robi ani jednej pustej stójki,
- prawidłowo wystawia ptactwo łowne z odpowiedniej odległości.

Wyżeł, który robi martwe, puste stójki lub stójki do „ptaszków”, który pracuje przeważnie lub wyłącznie dolnym wiatrem, grzebie się na tropach i śladach zwierzyny albo wietrzy ją przy pomyślnych warunkach ze zbyt małej odległości, nie może otrzymać oceny za wiatr wyższej niż „1”.

Pies wielokrotnie omijający ptactwo, które wyraźnie zwietrzył, a nie zaznaczył, podlega wykluczeniu.

Ominięcie i nie wystawienie, ani nie zaznaczenie zająca nie powinno mieć wpływu na ocenę wiatru.

Natomiast wystawienie zająca (np. w kopnie) lub zaznaczenie bez względu na odległość powinno być zawsze liczone na korzyść psa.

2. Stójka

Wyżeł powinien wystawiać spokojnie i zdecydowanie, tak długo, aż nie dojdzie do niego przewodnik, który ruszy zwierzynę sam lub każe ją wypchnąć psu.

Należy pamiętać, że w przypadku wyciekającej i niedotrzymującej zwierzyny (bażant) pies nie może jej długo i spokojnie wystawiać. Może zwierzynę zaznaczyć i podążać za nią. Krótkie zaznaczenie zamiast stójki w tym przypadku nie jest błędem.

Tropy, paprzyska, kotliny i inne ślady pies może jedynie zaznaczyć. Sposób wystawiania np. stójki w postawie stojącej, warującej lub w półprzysiadzie zależy od rasy. Wyżeł, który pomimo kilkukrotnego kontaktu z ptactwem nie wystawia, nie może otrzymać oceny wyższej niż „0”.

Błędy:

- pusta stójka,
- zbyt krótka stójka,
- martwa stójka,
- stójka do „ptaszków”,
- wypchnięcie zwierzyny bez rozkazu,
- ominięcie i niewystawianie zwierzyny.

3. Ściąganie

Winno być spokojne, ale zdecydowane, stosowne do zachowania się zwierzyny. Jeśli zwierzyna wycieka przed psem, pies musi za nią podążać, aby być z nią w stałym kontakcie.

Dozwolone jest zachęcanie psa do ściągania (mówienie do niego, głaskanie). Psom, które okrążają i przy pomocy stójki zatrzymują przemieszczającą się zwierzynę lub ją anonują należy przy ocenie umieścić uwagę: „zatrzymywanie zwierzyny” lub „anonowanie”. Są to pożądane, bardzo rzadkie cechy.

Rodzaj ściągania jest ściśle uzależniony od zachowania się wystawianej zwierzyny.

Błędy:

- ewidentny brak ściągania,
- ściąganie nie dość płynne (np. doskakiwanie),
- wypchnięcie zwierzyny bez rozkazu.
- zbyt szybkie wypchnięcie zwierzyny kiedy przewodnik nie zdąży dość na odległość strzału.

4. Sposób szukania

Wyżeł posługując się górnym wiatrem powinien przekładać pole przed przewodnikiem, w zależności od rasy galopem lub kłusem. Pies powinien chodzić dość szeroko i głęboko, zgodnie ze wzorcem i stylem pracy właściwym dla danej rasy. Wyżeł powinien przekładać pole zakosami pod wiatr, z pasją, systematycznie i wytrwale. W przypadku gdy przewodnik porusza się z wiatrem, pies powinien pracować po stronie zawietrznej.

Nie stanowi błędu, gdy pies okłada pole bardzo szeroko, jeżeli w widoczny sposób współpracuje z przewodnikiem. Praca i kierunki zwrotów psa winny być uzależnione od kierunku wiatru i warunków terenowych. W przypadku przeszukiwania upraw długich, a wąskich, przy poprzecznym do pola kierunku wiatru, wyżeł nie powinien wchodzić w uprawę, ale posuwać się po linii prostej wzdłuż uprawy po stronie zawietrznej. Jeżeli szerokość uprawy jest większa niż 40 metrów, to po dościs do jej końca pies powinien wejść w uprawę i posuwać się jej środkiem w kierunku powrotnym. Przy przeszukiwaniu upraw długich, wąskich i wietrze wiejącym wzdłuż uprawy, wyżeł powinien przekładać pole pod wiatr nie wychodząc z uprawy.

Błędy:

- przeszukiwanie terenu, przy pracy pod wiatr, za plecami przewodnika,
- chaotyczne przekładanie terenu,
- praca pod wiatr po linii prostej,
- okładanie zbyt blisko przewodnika - wolne i wąskie,
- szukanie bez posługiwania się wiatrem.

5. Styl pracy

Pod pojęciem styl pracy rozumie się jakość wykonywanych przez psa czynności i sposób zachowywania się, który powinien być charakterystyczny dla danej rasy.

Na styl pracy składają się: elegancja i harmonijność wszystkich ruchów psa, sposób przynoszenia zwierzyny oraz charakterystyczne dla danej rasy: chody, trzymanie głowy podczas przekładania terenu i sposób wystawiania zwierzyny. Np. za stylowe przyniesienie i oddanie zwierzyny uważa się: wyważony chwyt niesionej zwierzyny, siad przed przewodnikiem bez ociągania się na odległość wyciągniętej ręki i oddanie aportu na rozkaz, bez skłonności do upuszczania go lub opornego oddawania.

6. Samodzielność w pracy psa

Wyraża się jego umiejętnościami dostosowania wykonywanych czynności do warunków terenowych i atmosferycznych oraz innych okoliczności (np. zachowania się zwierzyny) w takim stopniu, że nie zachodzi potrzeba wydawania rozkazów przez przewodnika. Wysoko oceniany jest pies, któremu

podczas pracy nie potrzeba wydawać innych rozkazów jak „na przód” przy doprowadzaniu do zwierzyny, „aport” po strzale, „siad” przy odbieraniu zwierzyny.

7. Respektowanie zwierzyny

Przez respektowanie zwierzyny przez psa należy rozumieć jego pewne sposoby zachowań:

- spokojne prowadzenie wzrokiem za uchodzącą zwierzyną,
- pozostawanie na miejscu po zerwaniu się ptactwa lub pomknięciu innej zwierzyny, np. zająca,
- niepodjęcie tropów zwodzących (tzn. ciepłych tropów zająca, lisa, sarny itp.), a jedynie krótkie ich zaznaczenie.

Jeśli pies pogoni za zwierzyną, lecz na rozkaz przewodnika zaprzestanie jej ścigania, to w konkurencji „respektowanie zwierzyny” nie może otrzymać oceny wyższej niż „2”.

Jeżeli pies będący w pełnym ruchu na widok pomykającej zwierzyny zatrzyma się dopiero po kilku krokach (po wydanej komendzie lub bez), nie powinien mieć obniżonej oceny.

8. Zachowanie się przed i po strzale

Pies winien pozostać w stójce do momentu wydania rozkazu przez przewodnika. W celu sprawdzenia zachowania się psa po strzale należy podczas pracy w polu oddać przynajmniej 2 strzały:

- jeden w powietrze po zerwaniu się ptactwa łownego lub po pomknięciu innej zwierzyny,
- drugi, do wypchniętego ptaka łownego (jeżeli zezwalają na to organizatorzy). Każdy pies musi mieć możliwość odszukania i przyniesienia strzelonego ptactwa. Jeżeli z jakiegokolwiek powodu podczas oceny danego psa nie pozyskano odpowiedniej zwierzyny, ocenę aportu przeprowadza się, przy użyciu martwego ptaka łownego. Dla każdego psa należy przeznaczyć oddzielną sztukę w dobrym stanie.

Po strzale do zwierzyny, bez względu na jego efekt, pies nie powinien wykazywać lęku lub nadmiernego pobudzenia.

Przyniesienie martwej lub postrzelonej zwierzyny powinno nastąpić dopiero po otrzymaniu odpowiedniego rozkazu od przewodnika.

Samodzielne przyniesienie zwierzyny (bez rozkazu) należy uważać za błąd obniżający ocenę o „2” punkty.

Pies, który po nieskutecznym strzale nie czeka na rozkaz przewodnika i goni zwierzynę, nie może otrzymać oceny wyższej niż „0”.

Jeśli zrywa stójkę lub przed strzałem goni zrywające się ptactwo lub pomykającą zwierzynę, również otrzymuje ocenę „0”.

9. Przynoszenie strzelonej zwierzyny

Każdy pies musi mieć możliwość przyniesienia (aportu) zwierzyny. Sposób przyniesienia sędzia może ocenić w każdej sytuacji, w której pies znajdzie i przyniesie zwierzynę. Odszukaną zwierzynę pies powinien poprawnie przynieść i oddać przewodnikowi.

Przez poprawne przyniesienie i oddanie zwierzyny rozumie się: chętnie podniesienie i prawidłowe uchwycenie, powrót do przewodnika najkrótszą drogą, samodzielny (bez rozkazu) siad przed przewodnikiem i oddanie zwierzyny na rozkaz.

Pies, który oddaje zwierzynę w pozycji stojącej, w konkurencji „przynoszenie strzelonej zwierzyny” nie może otrzymać oceny wyższej niż „2”.

Pies trzymający zwierzynę tylko za piórka lub turzycę, może otrzymać maksymalnie ocenę „2”.

Błędy:

- niechętnie chwytanie, ściskanie, narzynanie, bawienie się i podrzucanie zwierzyny,
- wypuszczanie zwierzyny z kufy przed przewodnikiem,
- obchodzenie przewodnika, nie siadanie przy oddawaniu zwierzyny,
- kładzenie zwierzyny z utratą kontaktu z nią,
- powtarzanie wydawania komend (każde dodatkowe polecenie obniża ocenę o jeden stopień).

10. Posłuszeństwo i współpraca z przewodnikiem

Posłuszeństwo polega na natychmiastowym wykonaniu wydanego głosem, gwizdkiem lub znakiem ręki polecenia przewodnika. Współpraca z przewodnikiem polega na utrzymywaniu stałego kontaktu wzrokowego i słuchowego, umożliwiających wykonywanie poleceń.

KONKURENCJE "MAŁEGO POLA"

11. Włóczka ptaka

Pod włóczkę wybiera się teren z niską roślinnością np. łąki z niezbyt wysoką trawą, pastwisko, pole seradeli czy koniczyny, ściernisko. Nie wolno robić włóczki na podorywce.

Włóczkę ciągnie się z wiatrem na odcinku 150-200 metrów, w zależności od warunków terenowych danego łowiska. O długości włóczki decydują sędziowie. Włóczka powinna mieć dwa załamania pod kątem rozwartym. Odstęp pomiędzy poszczególnymi włóczkami powinien wynosić co najmniej 100 metrów.

Do włóczki należy użyć martwej kuropatwy lub bażanta, dopuszcza się użycie kaczki. Dla każdego psa należy przeznaczyć osobną, nienaruszoną sztukę ptactwa.

Początek zaznacza się wyrwanymi piórkami ptaka. Założenie włóczki jest obowiązkiem jednego z sędziów. Po przeciągnięciu włóczki sędzia oddala się w kierunku będącym przedłużeniem włóczki, a następnie ukrywa się, aby obserwować sposób podjęcia aportu przez psa. Pies nie może ukrywającego się sędziego ani zauważyć, ani zwietrzyć. Drugi sędzia pozostaje na początku włóczki. Pies nie może widzieć zakładania włóczki.

Przewodnik na sygnał sędziów podprowadza psa na otoku na początek włóczki, zaznajamia go z odwiatrem zwierzyny — w tym celu ma prawo prowadzić psa na otoku przez początkowe 20 metrów zostawionego śladu. Następnie spuszcza psa z otoku ma prawo do jednorazowego wydania mu rozkazu do szukania i jednego rozkazu do przyniesienia zwierzyny. Każdy inny dodatkowy rozkaz wydany psu przez przewodnika powoduje obniżenie oceny o „1” punkt. Po zwolnieniu psa z otoku przewodnik musi wrócić na miejsce zestrzału.

Po naprowadzeniu na włóczkę pies powinien:

- wypracować ją dolnym wiatrem (przy czym może iść w pewnej odległości obok śladu,
- bez zwłoki podjąć znalezioną zwierzynę
- wrócić z nią najkrótszą drogą do przewodnika
- i oddać mu ją poprawnie (patrz wskazówki przynoszenia strzelonej zwierzyny).

Maksymalny czas na wykonanie tej konkurencji to 10 minut.

Decydującym dla oceny jest czas przyniesienia ptaka. Pies, który wykona pracę bezbłędnie w czasie do 4 minut otrzymuje ocenę „4”.

Jeśli pies za pierwszym razem nie znajdzie lub nie przyniesie ptaka, przewodnik może jeszcze raz naprowadzić go na początek włóczki, ale nie więcej niż trzy razy.

Przy powtarzaniu włóczki, jeśli pies wykona zadanie bezbłędnie, może maksymalnie otrzymać:

- ocenę „3”, gdy zmieści się w czasie do 6 minut,
- ocenę „2”, gdy zmieści się w czasie do 8 minut
- ocenę „1”, gdy zmieści się w czasie 10 minut.

Odnalezienie zwierzyny pod wiatr przy wcześniejszym minięciu jej, zgubienie tropu z samodzielnym naprowadzeniem się psa na włóczkę nie stanowią błędów.

Istotą przeprowadzenia tej konkurencji jest sprawdzenie pracy psa dolnym wiatrem. Skuteczność, tj. odnalezienie zwierzyny i aport ma drugorzędne znaczenie dla jej oceny.

Wyżeł, który ewidentnie nie wypracowuje włośczki, nie trzyma się tropu i odnajduje zwierzynę w wyniku swobodnego szukania górnym wiatrem nie może otrzymać oceny wyższej niż "0".

12. Włóczka królika lub zająca w polu

Dla każdego psa należy przeznaczyć oddzielną sztukę, w nienaruszonym stanie, którą można także wykorzystać w konkurencji „odszukiwanie zagubionej zwierzyny”. Długość włośczki królika w polu winna wynosić 250-300 metrów, w zależności od warunków terenowych danego łowiska. O długości włośczki decydują sędziowie. Na jej wykonanie pies ma maksymalnie 12 minut.

Decydującym dla oceny jest czas przyniesienia aportu. Pies, który wykona pracę bezbłędnie w czasie do 6 minut otrzymuje ocenę "4".

Jeśli pies za pierwszym razem nie znajdzie lub nie przyniesie królika/zająca, przewodnik może jeszcze dwa razy naprowadzić go na początek włośczki. Przy powtarzaniu włośczki, jeśli pies wykona zadanie bezbłędnie, może maksymalnie otrzymać:

- ocenę „3”, gdy zmieści się w czasie do 8 minut,
- ocenę „2”, gdy zmieści się w czasie do 10 minut
- ocenę „1”, gdy zmieści się w czasie 12 minut.

Istotą przeprowadzenia tej konkurencji jest sprawdzenie pracy psa dolnym wiatrem. Skuteczność, tj. odnalezienie zwierzyny i aport ma drugorzędne znaczenie dla jej oceny.

Pozostałe zasady i objaśnienia jak w konkurencji „włóczka ptaka”.

13. Odszukiwanie zagubionej zwierzyny

Konkurencję przeprowadza się na terenie upraw rolnych uniemożliwiających odszukanie zwierzyny na oko. Do pracy każdego psa przeznacza się powierzchnię około 50 x 50 metrów, na której sędziowie zostawiają, w sposób niewidoczny dla psa i przewodnika, jedną sztukę ptaka łownego lub zająca. Rodzaj zwierzyny zależy od rozgrywanej konkurencji. Następnie na polecenie sędziego z odległości 50 metrów od wyznaczonej powierzchni przewodnik posyła psa tylko z rozkazem szukania (bez rozkazu przyniesienia). Gdy przewodnik wyda rozkaz przyniesienia ptaka lub zająca, ocena nie może być wyższa niż „1”.

Przewodnikowi wolno zachęcać psa do pracy i wskazywać mu kierunek szukania bez podchodzenia do wyznaczonej powierzchni. Pies musi zagubioną zwierzynę odnaleźć, podjąć, przynieść do przewodnika i na jego rozkaz oddać mu ją. Pracę pies musi wykonać w czasie nie dłuższym niż 8 minut.

Osobno ocenia się wypracowanie ptaka i osobno królika (zająca). Gdy w konkursie udział bierze mała ilość psów, konkurencje te można wykonać i zaliczyć podczas pracy psa w suchym polu. Odszukiwanie zwierzyny powinno odbywać się pod wiatr.

KONKURENCJE WODNE

14. Bobrowanie w poszukiwaniu dziko bytującej, żywej kaczki

Do bobrowania należy wybrać taki teren, by w miejscach porośniętych szuwarem pies nie musiał pływać, a między szuwarami znajdowały się przestrzenie głębszej wody, zmuszające go do pływania.

Dla każdego psa powinna być przeznaczona odpowiednia przestrzeń umożliwiająca wykonanie pracy w czasie około 10 minut (równy limit czasowy dla wszystkich psów).

Pies na rozkaz przewodnika powinien wyznaczoną przez sędziego przestrzeń przebobrować chętnie i systematycznie, zarówno na dostateczną szerokość jak i długość. Ciche zachęcanie psa do pracy, jak również wskazywanie mu kierunku bobrowania nie stanowią błędu.

Nie jest również błędem opuszczenie przez psa szuwarów przed upływem limitu czasowego, pod warunkiem, że samodzielnie lub na polecenie przewodnika natychmiast powróci do bobrowania. Błędem jest kilkakrotne wychodzenie psa z szuwarów połączone z potrzebą ustawicznego zachęcania go do powrotu.

Samowolne opuszczenie szuwarów przed upływem limitowanego czasu i niepodjęcie ponownego bobrowania na polecenie przewodnika — nie może być ocenione wyżej niż „0”.

W przypadku napotkania dziko bytującej kaczki pies musi bobrować śladem kaczki z pasją i wytrwale. Pies, który nie płynie za kawką widoczną na otwartej wodzie, samodzielnie zaniecha bobrowania i sam lub na rozkaz przewodnika nie podejmie dalszej pracy — nie może otrzymać oceny wyższej niż „0”.

Po upływie wyznaczonego limitu czasowego na polecenie sędziego przewodnik oddaje jeden strzał w powietrze i przywołuje do siebie psa. Pies powinien niezwłocznie wykonać polecenie przewodnika i powrócić na stanowisko. Pies, który nie wróci do przewodnika w ciągu 10 minut i nie da się wziąć na otok — nie może otrzymać oceny wyższej niż „0”.

15. Przynoszenie kaczki z szuwarów

Martwą kawkę należy rzucić jak najdalej do szuwarów rosnących na niezbyt głębokiej wodzie. Czynności tej pies nie może widzieć, a może widzieć przewodnik. Na sygnał sędziego przewodnik wysyła psa po aport.

W tej konkurencji przewodnik może kierować pracą psa głosem, gwizdkiem lub ręką. W razie potrzeby przewodnik może rzuceniem kamyka wskazać psu kierunek poszukiwania. Każdy rzut obniża jednak końcową oceną o „1” punkt.

Pies, który powróci z szuwarów bez kaczki może być posłany po nią jeszcze dwukrotnie. Każdorazowo obniża się ostateczną oceną o „1” punkt.

Psa należy puszczać w miarę możliwości pod wiatr. Pracujący prawidłowo pies powinien odszukać kawkę, przynieść, na rozkaz oddać ją przewodnikowi. Otrząsanie się psa z wody, bez wypuszczania z kufy kaczki, nie należy traktować jako błędu (patrz wskazówki „przynoszenie strzelonej zwierzyny”).

Jeśli po wyjściu z szuwarów pies położy kawkę nie tracąc z nią kontaktu i poprawi chwyt oraz bez rozkazu podejmie i przyniesie prawidłowo, nie powinien mieć obniżonej oceny. Poprawienie chwytu bez utraty kontaktu z aportem nie jest błędem. Gdy pozostawi, kawkę po wyjściu z szuwaru nie może otrzymać oceny wyższej niż „1”.

Dla każdego psa należy przeznaczyć nienaruszoną kawkę, której używa się również w konkurencji „przynoszenie kaczki z głębokiej wody”. Maksymalny czas trwania konkurencji 8 minut.

16. Przynoszenie ubitej kaczki z głębokiej wody

Podczas oddawanego w powietrze strzału rzuca się martwą kawkę na niezarośnięte szuwarami lustro głębokiej wody, na odległość około 20 metrów. W tym czasie pies powinien spokojnie siedzieć lub warować w odległości około 2-5 metrów na brzegu i obserwować lot rzucanej kaczki.

Na rozkaz przewodnika winien wejść do wody, jak najszybciej dopłynąć do kaczki, podjąć ją, najkrótszą drogą powrócić i poprawnie ją oddać (patrz wskazówki „przynoszenie strzelonej zwierzyny”).

Pies, który po strzale skoczy po kawkę bez rozkazu otrzymuje ocenę nie wyższą niż „3”.

W momencie, gdy pies płynie wracając z aportem przewodnik oddaje drugi strzał w powietrze. Pies, który po drugim strzale przerwie powrót do przewodnika i nie wypuszczając z pyska aportu rozpocznie poszukiwania „drugiej kaczki” nie może otrzymać oceny wyższej niż „2”.

Pies, który po drugim strzale przerwie powrót do przewodnika, wypuści i porzuci aport na lustrze wody i rozpocznie poszukiwania „drugiej kaczki” nie może otrzymać oceny wyższej niż „1”.

Otrząsania się z wody nie traktuje się jako błąd.

Jeżeli pies nie przyniesie kaczki, przewodnik może mu dać dalsze rozkazy, z tym, że każdy kolejny rozkaz obniża ocenę o „1” punkt.

Jeżeli pies po wyjściu na brzeg pies położy kawkę nie tracąc z nią kontaktu i poprawi chwyt oraz bez rozkazu podejmie i przyniesie prawidłowo, nie powinien mieć obniżonej oceny. Poprawienie chwytu bez utraty kontaktu z aportem nie jest błędem.

Jeżeli pies kaczkę pozostawi na brzegu, może otrzymać notę nie wyższą niż „1”, ale gdy po otrzymaniu rozkazu „aport” wykona go, przysługuje mu ocena „2”.

Pies, który reaguje lękiem po oddaniu strzału lub strzałów musi zostać zdyskwalifikowany.

Warunkiem koniecznym do przeprowadzenia oceny wszystkich konkurencji w kategorii praca w wodzie jest umożliwienie sędziemu (przez organizatora) bezpośredniej i niezakłóconej obserwacji pracy psa na lustrze wody.

KONKURENCJE LEŚNE

17. Praca po sfarbowanym tropie

W konkurencji tej biorą udział psy zgłoszone do klasy wszechstronnej. Długość sfarbowanego tropu wynosi, licząc w linii prostej, około 400 metrów. Na przebiegu ścieżki obowiązują dwa załamania (pod kątem rozwartym) oraz dwa łoża. Pierwsze łoże winno się znajdować w odległości około 150 metrów, a drugie około 350 metrów od zestrzału. Zakłada się je odsłaniając ściółkę do gleby mineralnej na powierzchni około 0,25 m². Oznakowanie ścieżki nie może być widoczne dla przewodnika, natomiast czytelne dla oceniających konkurencję sędziów.

Do założenia sztucznego tropu używa się około 0,25 litra farby jelenia, dzika, sarny lub daniela. W przypadku niemożliwości uzyskania przez organizatorów farby ww. zwierzyny można użyć krwi bydlęcej, świńskiej lub owczej, którą przed użyciem należy „uszlachetnić” przez zanurzenie w niej na 24 godziny narogów jelenia, dzika, sarny lub daniela.

Miejsce zestrzału i łoża winny być obficie skropione farbą. Na początku ścieżki winny znajdować się złom kierunkowy oraz tabliczka zawierająca informację o dokładnym czasie założenia ścieżki. Czas leżenia farby nie powinien być krótszy niż 2, a dłuższy niż 6 godzin. Warunki terenowe poszczególnych ścieżek powinny być zbliżone. Na końcu sztucznego tropu kładzie się martwą sztukę zwierzyny, której narogami uszlachetniono farbą. Otwory po patroszeniu należy zaszyć. Sędziowie i osoby przenoszące zwierza, po położeniu go na końcu ścieżki, winny oddalić się w kierunku będącym przedłużeniem trasy, a następnie ukryć się tak, by pies nie mógł ich ani zauważyć, ani zwietrzyć.

Sędziowie wskazują przewodnikowi miejsce zestrzału, na które naprowadza on swego psa. Pracując dolnym wiatrem powinien posuwać się niezbyt szybko, trzymając się sfarbowanej ścieżki. Jego zadaniem jest doprowadzenie przewodnika od miejsca zestrzału do wyłożonego zwierza. Przewodnikowi nie wolno oglądać się na oznakowania ścieżki pod rygorem obniżenia oceny o „1” punkt przy pierwszym upomnieniu i otrzymaniu oceny „0” przy drugim obejrzeniu się. Przewodnikowi nie wolno bez zezwolenia sędziów ściągać i na nowo naprowadzać psa na trop. Pies może samodzielnie się poprawiać, co nie powoduje obniżenia oceny. Jeżeli tropiący pies zboczy z wytyczonej ścieżki tak daleko, że według uznania sędziów nie będzie w stanie sam się skorygować, albo gdy zagraża to naruszeniem sąsiedniej ścieżki, powinien być na polecenie sędziów odwołany i ponownie doprowadzony do miejsca, w którym zgubił farbę. Korygować pracę psa można 3 razy, obniżając każdorazowo ocenę o „1” punkt.

Do oceny pracy na otoku przyjmuje się całość jego poczynañ od zestrzału do wyłożonego zwierza. Wyżeł, który bez interwencji sędziów dochodzi według niniejszych wskazówek do martwej sztuki otrzymuje ocenę „4”.

Niepożądane jest zbyt szybkie prowadzenie, które utrudnia sędziom kontrolę pracy psa i może powodować gubienie tropu. Z tego też powodu pies idący klusem po farbie, nawet wówczas gdy prowadzi po tropie bezbłędnie, nie może otrzymać oceny wyższej niż „3”.

Istotą przeprowadzenia tej konkurencji jest sprawdzenie pracy psa dolnym wiatrem. Wyżeł pracujący po farbie górnym wiatrem, mimo prawidłowego doprowadzenia do wyłożonego zwierza powinien otrzymać ocenę nie wyższą niż „2”.

Sędzia ukryty w pobliżu wyłożonej tuszy ocenia zachowanie się psa przy zwierzu. Nie można uznawać za błędy: wachania, lizania czy nawet szarpania zwierza. Natomiast dyskwalifikacji z konkursu podlegają psy narzynające czy zakopujące zwierza (narzynacze i grabarze).

Konkurencje dodatkowe

a) praca z oznajmianiem

Podczas losowania kolejności pracy psów, przewodnik winien zgłosić psa jako oznajmiacza informując sędziów o sposobie oznajmiania przez psa faktu znalezienia zwierza.

Za prawidłowe oznajmianie można przyjąć następujący sposób wykonania pracy: puszczonego od drugiego łoża luzem pies dochodzi samodzielnie do wyłożonej sztuki, następnie po chwilowym pobycie przy niej wraca do przewodnika i w sposób podany uprzednio oznajmia mu fakt odnalezienia zwierza i wreszcie na wydany rozkaz doprowadza go do niego.

Na wykonanie tej konkurencji przeznaczona jest maksymalnie 8 minut, licząc czas od chwili puszczenia go luzem do powrotu do przewodnika. Do drugiego łoża pies pracuje na otoku, tam uwolniony, pracuje dalej luzem. Ukryty na końcu ścieżki sędzia po oddaleniu się psa od zwierza na odległość około 50 metrów, sygnalizuje trąbką lub w inny umówiony sposób fakt dojścia psa do wyłożonej tuszy. Jeżeli sędzia lub asystent obserwujący wyłożonego zwierza uzna, że sygnał może wpłynąć negatywnie na pracę psa winien wstrzymać się z informacją o obecności psa przy tuszy do nadejścia do końca ścieżki sędziego oceniającego pracę psa po farbie i wtedy przekazać mu ją bezpośrednio.

Jeżeli pies nie wykona zadania za pierwszym razem, a był przy zwierzu, to sędziowie zaliczają mu pracę na otoku, przy czym ocena nie może być wyższa niż „3”. Wyżeł, który po upływie 10 minut od wypuszczenia go do oznajmiania nie powróci do przewodnika otrzymuje ocenę „0”.

b) praca z oszczekiwaniami

Również ten rodzaj pracy zgłasza przewodnik podczas losowania kolejności pracy. Za prawidłowe wykonanie oszczekiwania można przyjąć następujący sposób wykonania pracy: puszczonego od drugiego łoża luzem pies dochodzi samodzielnie do zwierzyny i pozostając w bliskiej od niej odległości wytrwale, rytmicznie, najwyżej z krótkimi przerwami, daje głos aż do nadejścia przewodnika. Przewodnik oraz sędziowie pozostają przy drugim łożu i czekają na rozpoczęcie oszczekiwania, które powinno nastąpić po maksymalnie 4 minutach od chwili uwolnienia psa. Po około 4 minutach oszczekiwania zwierza przez psa, wspólnie udają się w jego kierunku. Jeżeli pies po upływie 4 minut pobytu przy odszukanej zwierzynie nie da głosu, sędziowie zaliczają mu pracę na otoku, która pomimo bezbłędnego wykonania nie może być oceniona wyżej niż „3”.

18. Warowanie

Konkurencję tą przeprowadza się w lesie. Przewodnik wydając rozkaz „waruj” oddala się od psa na odległość co najmniej 100 metrów i ukrywa tak, by nie być dla niego widocznym. Po upływie 2 minut oddaje strzał, a po następnych 2 minutach drugi. Po odczekaniu jeszcze jednej minuty wraca do psa. Podczas nieobecności przewodnika pies powinien pozostać w pozycji „waruj” lub „siad” i spokojnie czekać na jego powrót. Pies, który po odejściu przewodnika albo po jego strzałach zmieni pozycję, siadając lub wstając, ale nie ruszy się z miejsca, otrzymuje ocenę nie wyższą niż „3”, jeśli przy tym zaczyna skomleć — nie wyższą jak „2”. Oddalenie się psa na odległość do 10 metrów ocenia się na „1” punkt, a ponad 10 metrów na „0”.

19. Aport lisa przez przeszkodę

Do wykonania tej konkurencji jest używany martwy lis o wadze nie mniejszej niż 3,5 kg. Limit czasu wynosi 3 minuty.

Przeszkodę stanowi alternatywnie: rów lub przeszkoda pionowa (ogrodzenie). Konkurencja musi zostać przygotowana w taki sposób, aby pies nie mógł przeszkody obejść lub pokonać w bród.

Rów musi mieć co najmniej głębokość 80 cm i szerokość 1 m oraz pionowe, strome brzegi.

Przeszkoda pionowa (ogrodzenie) musi mieć wysokość 80 cm i być tak skonstruowana, aby jej przeskoczenie było bezpieczne dla psa.

Przewodnik odkłada psa bez smyczy w odległości co najmniej 5 m od przeszkody i umieszcza lisa za rowem lub ogrodzeniem. Przewodnik wraca do psa i z tego miejsca wydając jednorazową komendę posyła psa po aport. Przewodnik po wydaniu komendy musi pozostać na miejscu. Pies powinien pokonać przeszkodę, bez dłuższego ociągania się podjąć aport i przeskakując przez przeszkodę przynieść go przewodnikowi najkrótszą drogą. Jeżeli pies upuści lisa podczas skoku przez przeszkodę i natychmiast go podniesie bez ingerencji ze strony przewodnika, nie należy tego uznać za błąd. Nie jest

również błędem, jeżeli pies podczas podejmowania aportu odłoży go na chwilę w celu poprawienia chwytu.

Ocena 4 jest przyznawana psu, który po wydaniu komendy przez przewodnika przeskoczy przez przeszkodę, bez wahania podejmie lisa, przeskoczy z lisem w kufie przez przeszkodę, przyniesie go najkrótszą drogą i prawidłowo odda przewodnikowi.

Każde kolejne wydanie komendy psu bez względu na to z jakim elementem wykonania konkurencji jest związane zmniejsza ocenę o jeden punkt.

Pies, który nie przyniesie lisa w wyznaczonym limicie czasu otrzymuje ocenę 0.

20. Włóczka królika lub zająca w lesie

Do wykonania włóczki używa się zające lub wyrosnięte, możliwie wyrównanej wielkości domowe króliki. Dla każdego psa należy przeznaczyć oddzielne, nienaruszone zwierzę. Włóczkę sporządza się w lesie z niezbyt gęstym podszytem na długości około 250 – 300 metrów, w zależności od warunków terenowych danego łowiska. O długości włóczki decydują sędziowie.

Na trasie muszą znajdować się (poprowadzone pod kątem rozwartym dwa załamania, a warunki terenowe winny być w miarę możliwości podobne dla wszystkich ocenianych psów. Odstępy między poszczególnymi włóczkami na całej ich długości powinny wynosić około 100 metrów. Początek zaznacza się turzycą ciągnionej sztuki. Założenie włóczki jest obowiązkiem jednego z sędziów. Po przeciągnięciu włóczki sędzia odczepia zająca (królika) i pozostawia tak, by nie zasłaniały go drzewa lub krzewy. Następnie oddala się w kierunku będącym przedłużeniem włóczki i ukrywa się, aby obserwować sposób wypracowania widocznego fragmentu włóczki i podjęcia aportu przez psa. Pies nie może ukrywającego się sędziego ani zauważyć, ani zwietrzyć. Drugi sędzia pozostaje na początku włóczki. Pies nie może widzieć zakładania włóczki. Zakładający musi cały czas zwracać uwagę by ciągnięty zając (królik) nie tracił kontaktu z podłożem.

Przewodnikowi wolno przez pierwsze 20 metrów trasy prowadzić psa na otoku, przy czym wolno mu w tym czasie zachęcać psa do pracy. Po zwolnieniu z otoku wolno wydać tylko jeden rozkaz i należy wrócić na miejsce zestrzału. Pies powinien trzymać się tropu i wypracować włóczkę dolnym wiatrem w maksymalnym czasie 12 minut. Decydującym dla oceny jest czas przyniesienia zająca (królika). Jeśli pies za pierwszym razem nie znajdzie lub nie przyniesie zająca (królika), przewodnik może go jeszcze dwukrotnie naprowadzić na początek włóczki i zwalniając z otoku wydać jednorazową komendę. Przy powtarzaniu włóczki, nawet jeśli pies wykona zadanie bezbłędnie, może otrzymać maksymalnie:

- ocenę „3”, gdy zmieści się w czasie do 8 minut,
- ocenę „2”, gdy zmieści się w czasie do 10 minut,
- ocenę „1”, gdy zmieści się w czasie do 12 minut.

Istotą przeprowadzenia tej konkurencji jest sprawdzenie pracy psa dolnym wiatrem. Skuteczność, tj. odnalezienie zwierzyny i aport ma drugorzędne znaczenie dla jej oceny.

Wyżeł, który ewidentnie nie wypracowuje włóczki, nie trzyma się tropu i odnajduje zwierzynę w wyniku swobodnego buszowania nie może otrzymać oceny wyższej niż „0”.

Pies nie musi iść po samym tropie, ale w zależności od siły i kierunku wiejącego wiatru, może iść w pewnej odległości od niego. Wymaga się natychmiastowego podniesienia zwierzyny, powrócenia do przewodnika najkrótszą drogą, siadu przed nim i prawidłowego oddania aportu na wydany rozkaz.

Krótkie położenie aportu dla poprawienia chwytu, nie powoduje obniżenia oceny.

Pies, który zakopuje lub narzyna zwierzynę podlega dyskwalifikacji.

21 Włóczka lisa

Obowiązują zasady jak przy włóczce zająca (królika) w lesie.

22. Buszowanie

Konkurencję należy przeprowadzać w lesie z niezbyt gęstym podszytem lub w kulturze leśnej umożliwiającej utrzymanie kontaktu wzrokowego psa z przewodnikiem. Przewodnik prowadzi psa, który przed nim okłada teren do około 30 – 40 m w prawo i lewo.

Pies powinien przez co najmniej 8 minut, poruszając się galopem lub kłusem, chętnie i systematycznie przeszukiwać teren nie tracąc przy tym kontaktu wzrokowego ze swym przewodnikiem. Znaną zwierzynę winien wystawić, a na polecenie przewodnika dociągnąć i ruszyć ją. Pomimo, że podczas tej konkurencji nie strzela się do zwierzyny, to przewodnik - na polecenie sędziego - powinien oddać 1 strzał w powietrze.

Błędy:

- niechętna praca,
- brak współpracy z przewodnikiem,
- zbyt głębokie i dalekie przeszukiwanie
- gonienie zwierzyny,
- niespokojne zachowanie się po strzale.

23. Prowadzenie psa na otoku podczas podchodu i podchód

Konkurencję należy przeprowadzać w lesie, w pobliżu prostego odcinka drogi (duktu) o długości ok. 50 metrów. W pierwszej fazie konkurencji przewodnik prowadzi psa na otoku w leśnej drągowinie. Pies powinien iść spokojnie przy lewej nodze przewodnika. Podczas mijania drzew z prawej strony w bezpośredniej ich bliskości, pies powinien mijać pień z tej samej strony co przewodnik. Po wyjściu na drogę (dukt) przewodnik odpina psu otok. W dalszej części konkurencji pies idzie luźno przy lewej nodze przewodnika wzdłuż drogi, przy czym przewodnik porusza się na sposób podobny do podchodzenia zwierza do strzału. Po przejściu ok. 20 m daje psu znak ręką (nie można używać głosu lub gwizdka) do warowania. Pies musi w pozycji „waruj” pozostać na drodze, a przewodnik idzie dalej następne ok. 20 m, po czym daje znak psu ręką (nie można używać głosu lub gwizdka), przywołując psa do nogi kontynuując dalej marsz z psem. Po kolejnych 10 m ponownie waruje psa sygnałem (jak poprzednio), oddalając się jeszcze na kolejne ok. 20 m i ukrywa w lesie. Po minucie powraca do psa i wraz z psem powraca do punktu wyjścia. Każda niesubordynacja psa i niewykonanie rozkazów przewodnika powoduje obniżenie oceny o „1” punkt. Wydanie polecenia psu głosem lub gwizdkiem powoduje obniżenie oceny o „2” punkty.

24. Wyparowywanie

Miejszem wyparowywania winna być gęstwina (zagajnik, zarośla, remiza z gęstym podszytem) o powierzchni co najmniej 150 x 150 m. Każdy pies powinien pracować w innym miejscu. Czas pracy do 8 minut. Pies może być wysłany do wyparowywania ze stanowiska przewodnika lub z miejsca oddalonego od niego o około 50 metrów. Znalezioną zwierzynę pies nie powinien wystawiać, ale wypchnąć ją. Krótkie pogonienie zwierzyny poza miot i powrót do niego jak również opuszczenie na krótko wyparowywanych zarośli i natychmiastowe podjęcie pracy na polecenie przewodnika nie należy traktować jako błędów.

Pies, który nie słucha rozkazów i goni zwierzynę, nie może otrzymać oceny wyższej niż „1”. Jeżeli pies nie zostanie odwołany w ciągu 10 minut, otrzymuje ocenę „0”.

Przeszukanie przez psa 100% areału kwalifikuje psa do oceny „4”. Ocenę „4” otrzymuje również pies, który w prawidłowy sposób wypchnie zwierzynę, mimo że nie przeszukał jeszcze całego wyznaczonego obszaru. Przy przeszukaniu tylko 25% obszaru, ocena nie może być wyższa niż „0”.

25. Posłuszeństwo podczas buszowania i wyparowywania

Podczas buszowania i wyparowywania pies powinien natychmiast wykonywać rozkazy przewodnika. Pies, który po zakończeniu pracy, nie wróci do przewodnika w ciągu 10 minut i nie da się wziąć na otok, otrzymuje ocenę „0”.

26. Zachowanie się na stanowisku

Konkurencję przeprowadza się z psami grupy przewodników rozstawionych na wzór myśliwych obstawiających miot, na duczku leśnym w odległości około 50 metrów jeden od drugiego. Psy winny przy przewodnikach warować lub pozostawać w pozycji „siad” na smyczy bądź luzem. Przez kompleks leśny, wzdłuż duktu, w odległości około 50 metrów od przewodników przechodzi hałasując i stukając w drzewa naganka. Początek i zakończenie pędzenia należy odtrąbić.

W czasie pędzenia, każdy z przewodników musi oddać w powietrze minimum 2 strzały. Pies przez cały czas powinien zachować spokój pozostając w pozycji warującej lub siedzącej bez dodatkowych rozkazów przewodnika. Psy wykonujące tę konkurencję na smyczy nie mogą otrzymać oceny wyższej

niż „3”. Dodatkowe rozkazy obniżają ocenę o „1” punkt. Zmiana pozycji przez psa obniża również ocenę o „1” punkt. Psy, które stanowisko opuszczają, ustawicznie szarpią smyczą, wyją, skomlą lub szczekają otrzymują ocenę „0”.

Klasa wszechstronna

Konkurencje		Limity do dyplomu			Współczynnik	Suma punktów
		80	70	60		
		I°	II°	III°		
1	Wiatr	3	3	2	6	24
2	Stójka	3	3	2	5	20
3	Ściąganie	2	-	-	3	12
4	Sposób szukania	3	2	-	4	16
5	Styl pracy	2	2	-	3	12
6	Samodzielność w pracy psa	2	-	-	3	12
7	Respektowanie zwierzyny	2	2	-	4	16
8	Zachowanie się przed i po strzale	2	2	-	4	16
9	Przynoszenie strzelonej zwierzyny	2	2	-	4	16
10	Posłuszeństwo i współpraca z przewodnikiem	3	2	-	4	16
11	Włóczka ptaka łownego	2	2	-	3	12
12	Odszukiwanie zagubionej zwierzyny ptaka	2	2	-	3	12
13	Odszukiwanie zagubionej zwierzyny (zająca, królika)	2	2	-	3	12
14	Bobrowanie w poszukiwaniu dziko bytującej, żywej kaczki	3	2	-	5	20
15	Przynoszenie kaczki z szuwarów	2	2	-	4	16
16	Przynoszenie ubitej kaczki z głębokiej wody	3	2	-	3	12
17	Praca na sfarbowanym tropie: - na otoku	3	2	-	6	24
	- z oznajmianiem	-	-	-	4	16
	- z oszczekiwaniem	-	-	-	4	16
18	Warowanie	3	2	-	3	12
19	Aport lisa przez przeszkodę	3	2	-	5	20

20	Włóczka królika lub zająca w lesie	3	2	-	4	16
21	Włóczka lisa	3	2	-	5	20
22	Buszowanie	2	-	-	3	12
23	Prowadzenie psa na otoku podczas podchodu i podchód	-	-	-	2	8
24	Wyparowywanie	2	-	-	3	12
25	Posłuszeństwo podczas buszowania i wyparowywania	2	-	-	3	12
26	Zachowanie się na stanowisku	3	2	-	5	20
Maksymalna łączna suma punktów						404

Klasa wielostronna

Konkurencje		Limity do dyplomu			Współczynnik	Suma punktów
		208	182	156		
		I°	II°	III°		
1	Wiatr	3	3	2	6	24
2	Stójka	3	3	2	5	20
3	Ściąganie	2	-	-	3	12
4	Sposób szukania	3	2	-	4	16
5	Styl pracy	2	2	-	3	12
6	Samodzielność w pracy psa	2	-	-	3	9
7	Respektowanie zwierzyny	2	2	-	4	16
8	Zachowanie się przed i po strzale	2	2	-	4	16
9	Przynoszenie strzelonej zwierzyny	2	2	-	4	16
10	Posłuszeństwo i współpraca z przewodnikiem	2	-	-	3	12
11	Włóczka ptaka łownego	3	2	-	4	16
12	Włóczka królika lub zająca	3	2		4	16
13	Odszukiwanie zagubionej zwierzyny ptaka	2	2	-	3	12
14	Odszukiwanie zagubionej zwierzyny (zająca, królika)	2	2	-	3	12

15	Bobrowanie w poszukiwaniu dziko bytującej, żywej kaczki	3	2	-	5	20
16	Przynoszenie kaczki z szuwarów	2	2	-	4	16
17	Przynoszenie ubitej kaczki z głębokiej wody	3	2	-	3	12
Maksymalna łączna suma punktów						260